

OPONENTSKÝ POSUDEK DIPLOMOVÉ PRÁCE

Anna Krninská: **SKOK DO ZNÁMA**

Vedoucí diplomové práce: **doc. ak. soch. Vojtěch Míča**

Oponent diplomové práce: **doc. ak. mal. Pavel Beneš**

Jsem tak trochu výtvarná konzerva... furt si myslím, že UMĚNÍ je od slova uměti, nikoli od fráze „u mě nic“. A furt si myslím, že socha je sochou, je-li sošná a má proporce a tvary srozumitelné a pochopitelné a krásné a není jen hromadou odpadků navršenou bez předchozích skic a modelů. I abstraktní socha může být konkrétní, pokud podporuje představivost, i krásná s vědomím sochařova úsilí se k finálním křivkám houževnatě propracovat. A jako konzerva už dožiju, zvlášť s vědomím, že sochařské řemeslo přitahuje stále další a další tvůrce, pohříchu více žen než mužů – kterým je evidentně milejší vršit ony povrchní zbytečnosti, což bohužel platí i v malířství a grafice. (Patnáct let jsem vedl grafický ateliér v Ústí na FUD, kde 75 % studentů tvořily ženy, a nikdy jsme nepřišli na to, kam se poděli jejich vrtevníci.)

Práci Anny Krninské sleduji odedávna, zejména proto, že jejím tátou je taktéž sochař Vladimír Krninský (jemuž vděčím za to, že jsem přežil vodácký kurz na umprum) a maminkou keramička Stáňa, ale i proto, že i dvě její sestry bezvadně sochají a ta třetí má našlápnuto ke kariéře nejlepší grafičky v kraji... pro ni už asi doma nezbyla hlína.

Být modelem sochaři či malíři má leccos do sebe... snadno si lze představovat, jak sochař dělá bustu nebo malíř portrét, hladí model vlhkými prsty a dlaněmi, špachtlí seškrábne, co je na něm navíc a na noc si jej přikrývá mokrým hadrem, aby do rána neseschl v prvním případě, v druhém jej šimrá štětečkem v detailu pod nosem a třícítkou mu nanese barvu tam, kde se v reálu cítí zcela bezkrevně... v případě této práce dcera-sochařka hladí a konejší modely-rodice a pacifikuje a zklidňuje modelky-sestry.

Jen v jeden okamžik jsem byl přítomen procesu tvorby, kdy Anna do betonu odlévala jednu ze sester; bez vědomí kontextu to zní jak scéna ze sicilské vendetty.

Je skvělé, když sochař od počátku tuší výsledek, a dokáže si svoji představu nakreslit a během práce si ji stále v hlavě oživovat, aniž tahle představa sklouzne do zlenivělého zjednodušení, vždy snadno okecatelného tvůrčí diagnózou. A mít v hlavě představu sousoší už chce velkou dávku zkušenosti a sebevědomí, jež Anně Krninské bezesporu nelze upřít.

Ne méně skvělé je i to, když je autor schopen o svém díle psát bez kunsthistoricko-teoretických frází, zašmodrchávaných ve spleti cizích technikusových termínů a rádoby niterně užvaněných bohapustých klišé, kterých jsou plné katalogy a popisky nafoukaně-pseudomoderních exponátů, často k vidění nejen v galeriích a na přehlídkách, ale i v ateliérech uměleckých škol při klauzurách... balastem obalené nic, prázdno a nuda ožvaněné autorem zmateným ze sebe sama, pohříchu uznale kvitované odbornou komisí složenou z kolegů, jichž si jinak lze vážit, pokud jim odpustíte, že se bojí vidět císařovy poněkud obnošené šaty. Číst si autentickou autorskou zповěď, napsanou navíc srozumitelným jazykem s vědomím jeho elementárních pravidel, se dnes už stává malým zázrakem. Anna Krninská své pojednání o diplomové práci sepsala svižně, mile upřímně a s vědomím všech náležitostí.

Vzhledem k tomu, že sebe sama zhmotnila na rukou své rodiny, nelze než konstatovat, že se svého zadání, lapidárně vyjádřeného osobním zájmemem v první osobě jednotného čísla – JÁ – stoprocentně zhostila. A protože i její písemná obhajoba diplomové práce je napsána nestandardně čtivě, upřímně a literárně velice zdatně, nelze než práci Anny Krninské navrhnout k obhajobě a k hodnocení známku **výborně**.